

Shel Silverstein

POVESTEA
UNCHIULUI SHELBY
DESPRE

Lafcadio,
LEUL
CARE
NU S-A LĂSAT
PĂGUBAŞ

Traducere din engleză
de Alexandra Columban

ARTHUR

Până și bătrânul vostru unchi Shelby a avut odată un dascăl.
Numele său era Robert Cosbey.
Lui îi dedic această carte.

Lafcadio,

LEUL
CARE
NU S-A LĂSAT
PĂGUBAȘ

Și acum, dragi copii, unchiul vostru Shelby o să vă spună o poveste despre un leu cu totul (și cu totul!) ieșit din comun, de fapt, cel mai grozav leu pe care mi-a fost dat să-l cunosc. Ia să vedem, de unde să-mi încep eu istorisirea? De la capul sau de la coada leului? Ăăăă... vreau să spun a poveștii! Socotesc că ar trebui să încep prin a vă spune unde l-am întâlnit prima oară pe acest leu. Așadar... Se petreceea în Chicago, într-o zi de vineri, 17 decembrie. Îmi amintesc că și cum ar fi fost ieri, pentru că zăpada tocmai începuse să se transforme în mocirlă și traficul devenise infernal pe bulevardul Dorchester, iar leul nostru era în căutarea unei frizerii și eu mă întorceam acasă de la...

Ba nu, ar fi mai bine să-mi încep istorisirea cu mult înainte de acest moment. Am să vă povestesc despre leu, de pe vremea când era doar un pui. Așa.

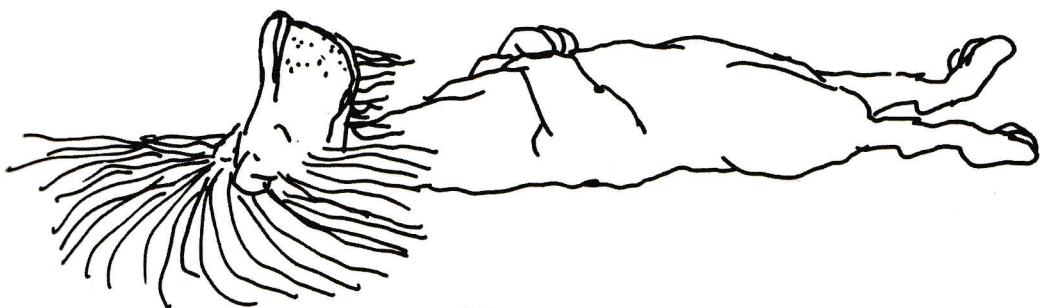
1.

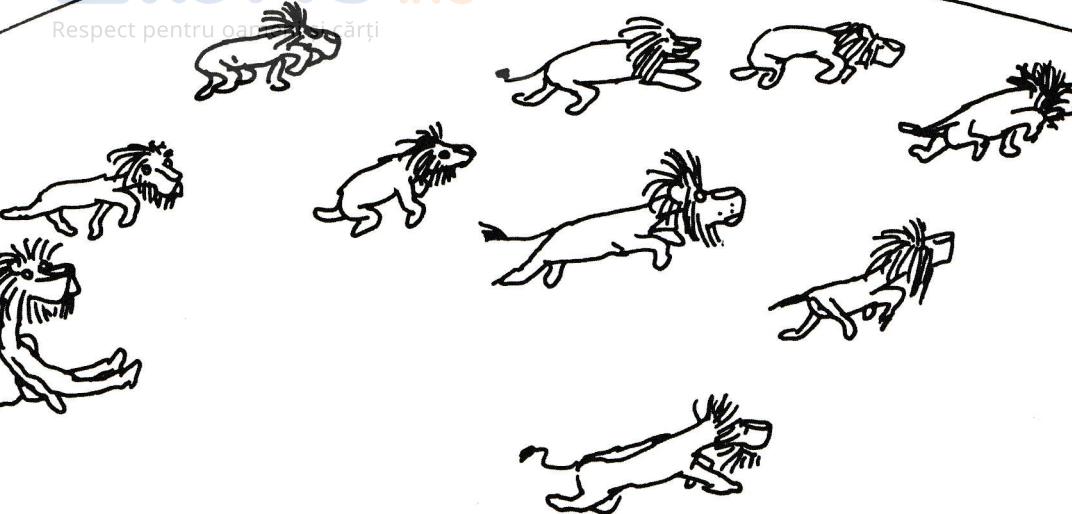
A fost odată un leu Tânăr și numele lui era... Ei, bine, nu știi precis cum îl chema, pentru că trăia în junglă cu mulți alți lei, iar, dacă avea într-adevăr un nume, cu siguranță nu era Joe sau Ernie sau ceva asemănător. Nu, era mai degrabă un nume de leu ca... hmm... poate Grograf sau Ruggrrg sau Grmmff sau chiar Grrrrr.

Așadar, leul nostru avea un astfel de nume și își ducea traiul în junglă cu ceilalți lei și, cât era ziulica de lungă, făcea și el ce face orice leu: se zbengua, se rostogolea prin iarbă, se bălăcea prin râuri, vâna și mâncă iepuri, se juca de-a prinselea cu alți lei, dormea cu burta la soare și câte altele nu mai făcea! Pe scurt, era un leu cum nu se poate mai fericit.

Și, uite-așa, într-o zi – să fi fost într-o joi –, după ce leii noștri înfulecaseră un prânz copios și trândăveau la soare, sforăind cum numai leii știau s-o facă, cerul era senin și păsărelele cântau cip-cirip și vântul sufla lin și totul era liniștit și minunat când, dintr-odată...

JBANG!

Un zgomot asurzitor îi trezi din amorțeală pe leii noștri și îi făcu să sară-n sus ca arși. Cu mic, cu mare începură să alerge mâncând pământul. Lipoti-lop, lipoti-lap! Ori tropoti-trop, tropoti-trap? Sau oare aşa or fi alergând caii? În fine, dragii de ei au șters-o felinete. Sau să fi făcut totuși patapam-patapam...? Ce să mai lungim vorba, au luat-o la sănătoasa cu toții...

Ei bine, aproape toți...

Căci unul dintre ei rămase pironit locului, și tocmai acesta se nimerește a fi eroul povestirii noastre. Iar leuțul în

cauză se ridică în picioare – sau, mai bine zis, în patru labe –, clipi leneș și, mijindu-și ochii la soare, începu să-și întindă oasele. Se frecă la ochi, să-l alunge pe Moș Ene de la gene, și zise:

— Hei! Unde-ați pornit-o cu toții aşa?
Un leu bătrân îi strigă alergând:
— Fugi, puștiule, fugi, fugi, fugi, fugi, fugi, vin vânătorii!
— Vâنătorii? Vâ-nă-to-rii? Ce sunt vâ-nă-to-rii? se întrebă leul nostru, mijindu-și încă ochii la soare.

— Uite cum stă treaba, zise leul cel
bătrân, ar fi bine să nu mai pui atâtea
întrebări și să speli putina cât mai
curând, dacă ții la viața ta.

Așa că leul se ridică,
își întinse oasele
somnoroase și li se
alătură celorlalți.
Tropoti-trop,
tropoti-trap sau
patapam-patapam?
Parcă am mai
discutat asta o dată.

